

DE ROOVERS: OOGSTRELING VOOR HET POETISCH OOR

Merg door De Roovers, gezien 9 december in de Rotterdamse Schouwburg

HANS VAN DAM

ROTTERDAM

"Ik hoopte dat er iets gevallen was. Dan kan je binnen komen en heb je iets te doen." De acteur die deze wonderlijke bekentenis uitspreekt staat dicht op het publiek alsof hij het decor is uitgestapt voor een zakelijke mededeling. De openingsscène van *MERG* voert direct naar een centrale levensvraag. Hoe geef je richting aan je leven? Heb je hiervoor een gebrek nodig, een ongeluk, iets om tegen af te zetten? En is geluk niet alleen maar leegte, afwezigheid van streven? Dit algemene vlak is ingenieus vervlochten met het concrete. Merg gaat feitelijk over een man die van zijn dokter hoort dat hij dodelijk ziek is. Slechts een mergtransplantatie kan hem redden. Dat merg moet komen van zijn broer. Deze heeft een auto-ongeluk gehad waarbij hun ouders zijn gedood. Sindsdien is hij spoorloos. Zoektocht en confrontatie volgt.

Voldoende ongeluk dus om het ultieme streven mee uit te beelden. Even dramatisch zijn de middelen waarmee dit streven wordt vormgegeven. Hierdoor wordt het idioom van de stomme film gebruikt. Pianomuziek benadrukt de handeling. Tussentitels benoemen de scènes. De acteurs overacteren als in de stomme film. En toch spreken ze. Juist deze taal vormt de kern van *MERG*. Het zijn steeds korte, poëtische beelden, die absurdistisch, dramatisch botsen. En zo kan schrijfster Judith Herzberg beelden veel meer zeggen dan het aantal woorden suggereert. Een taal die ver boven zichzelf uitstijgt. Maar het verwonderde oog heeft hier wel een poëtisch oor voor nodig.

AD, maandag 11 december 2006